

Αιγαιοπελαγίτικα όνειρα από έναν Pink Floyd

«**Ε**λπίζω ότι στο άλμπουμ έχει καταγραφεί η αίσθηση της ικανοποίησης που νιώθω. Πίσω από τους ήχους της μελαγχολίας, της νοσταλγίας και της μετάνοιας επιθυμούσα να εκφράζω την αισιοδοξία μου και την ικανοποίηση για την ολοκλήρωση αυτής της δουλειάς». Στα γενέθλια των εξήντα του χρόνων, ο Ντέιβιντ Γκίλμουρ, η φωνή και η κιθάρα των Pink Floyd, κυκλοφορεί το τρίτο προσωπικό του άλμπουμ με νότιες από το Αιγαίο και τίτλο «On An Island». Συμμέτοχοι, ο Φιλ Μανζάνερα, ο κιθαρίστας των Roxy Music στην κονσόλα του στούντιο, ο Πολωνός συνθέτης Ζμπιγκνιου Πράισνερ στην εντοχική στρώση και δύο βετεράνοι, ο Ντέιβιντ Κρόσμπι και ο Γκράχαμ Νας των Crosby Still and Nash, στα φωνητικά.

Ετσι το άλμπουμ του μιλά για ένα νησί ως τόπο εξορίας και παράλληλα γαλήνης. Ο τίτλος ενός τραγουδιού «Castellorizon» το αποκαλύπτει, είναι το νησί «κάπου στο Αιγαίο» όπως λέει, όπου ο ίδιος και η γυναίκα του Πόλι Σάμσον, που συνεργάζεται στους στίχους των τραγουδιών, πέρασαν κάποιες ανεπανάληπτες στιγμές. Ολο το άλκο ηχητικό ταξίδι.

«Προσωπικά τη θεωρώ την πιο προσωπική και ώριμη δουλειά μου» περιγράφει ο Γκίλμουρ. «Και θα την προωθήσω με λίγες συναυλίες στην Ευρώπη σε μικρά κλαμπ». Είναι η επιστροφή ουσιαστικά του Γκίλμουρ μετά το «About Face» του '84 και του «The Division Bell» το '94 όπου ήταν η τελευταία φορά που υπέγραψε με το όνομα των Pink Floyd.

«Τεράστιο βάρος»

«Το γεγονός ότι εγκατέλειψα το όνομα μιας ιστορικής μπάντας ήταν ανακούφιση» εξηγεί ο Γκίλμουρ. «Ήταν ένα τεράστιο βάρος και η πίεση της προσδοκίας του κοινού ήταν αφόρητη. Δεν το άντεχα». Αλλωστε, μετά την κοινή εμφάνιση όλων των ιστορικών μελών στο Live 8 θα ήταν δύσκολο για τον Γκίλμουρ να συνεχίσει την πορεία του μόνος του ως Pink Floyd.

«Όταν με ειδοποίησε ο Γκέντολφ για τη συναυλία,

αρχικά αρνήθηκα. Εβρισκα τον σκοπό σωστό αλλά θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί και χωρίς εμάς. Με πίεσαν πολύ, δέχθηκα, βρέθηκα στη σκηνή μαζί με τον Ρότζερ Γουότερς όπου κυριαρχούσε μια παράξενη ατμόσφαιρα γεμάτη ένταση και ξαφνικά όλη η παλιά δυναμική της μπάντας ήταν παρούσα». Αυτήν την εμφάνιση ακολούθησε μια σειρά από δημοσιεύματα που μιλούσαν για μια ιστορική επανένωση. Τελικά, με αυτό το άλμπουμ ο Γκίλμουρ διέλυσε τις φήμες. «Προσωπικά έμεινα έκπληκτος από την καταιγίδα των δημοσιευμάτων που ακολούθησε» λέει. «Αλλά ας είμαστε ρεαλιστές. Το όνομα των Pink Floyd είναι ένα

λογότυπο που πουλάει. Ήθελαν να μας αγοράσουν, να μας ξαναβάλουν σε στάδια σαν τους Rolling Stones. Δεν έχω πατέτοιες φιλοδοξίες. Εδώ και χρόνια ακολουθώ μια μοναχική πορεία, δεν θα μπορούσα να εκτοξευθώ ξανά στη σφαιρα των Pink Floyd». Και προσθέτει διπλωματικά: «αν μίω σε ένα στούντιο με τον Ρότζερ θα είμαι πιο ευτυχισμένος».

Υπόκληση στον Ντίλαν

Παράλληλα συνεχίζει να ακούει μουσική και να υποκλίνεται στον Ντίλαν. «Μάλλον όλοι μας έχουμε υποτιμήσει τις ικανότητές του» συνεχίζει εκφράζοντας τον θαυμασμό του. Αυτός ο άνθρωπος ήταν και εξαιρετικός μουσικός διαμαρτυρίας –παρ' όλο που για προσωπικούς λόγους το αρνείται– και ακόμα μπορεί να εκτοξεύει μελωδίες και στίχους με το ταλέντο δεινού τοξότη. Στη γνώμη του για τις νέες μπάντες είναι προσεκτικός. «Προσπαθώ να παρακολουθώ τη ροκ σκηνή. Ακούω τους Arctic Monkeys ή τους Franz Ferdinand αλλά είναι για νέους, δεν τους αντέχουν τα αυτιά μου. Ίσως αν ήμουν εικοσάχρονος θα ήμουν κατενθουσιασμένος με τη μουσική τους. Όμως είμαι εξήντα χρόνων και όσο και αν παίζω ροκ κιθάρα επιλέγω πα μόνο μελωδίες».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

